

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

32C 2/2004-38

Městský soud v Praze rozhodl soudkyní JUDr. Jaroslavou Lobotkovou ve věci žalobce: [Jméno a Příjmení] , trvale bytem xxx, zast.. Mgr. Karlem Tománkem, advokátem se sídlem Čerčany, Sokolská 505, adresa pro doručování: xxx xxx, proti žalovaným: 1. [SPOLEČNOST 1], spol. sr. o., se sídlem [Ulice, Město], 2. [Jméno a Příjmení 2] k , xxx xxx [Ulice, Město], oba zast. JUDr. Pavlem Ondrou, advokátem se sídlem Praha 1, Celetná 26, **o ochranu osobnosti**

takto:

I. Žaloba, podle které jsou žalovaní č. 1 a č. 2 povinni se žalobci omluvit omluvou tohoto znění:

„Vydavatel týdeníku [Název] [SPOLEČNOST 1], spol. sr. o. a [Jméno a Příjmení 2] jako autor článku „[Část textu článku]“ se omlouvají [Jméno a Příjmení 1] za nepravdivá tvrzení obsažená v tomto článku, kterými jej označili [Část textu článku]“, a podle

kteřé jsou povinni tuto, omluvu uveřejnit na straně 3 týdeníku [Název] ve vydání týdeníku [Název] následujícím po nabytí právní moci rozsudku,

se zamítá.

II. Žalobce je povinen zaplatit žalovaným na náhradu nákladů řízení částku 7.665,- Kč k rukám JUDr. Pavla Ondly, advokátní kancelář Praha 1, Celetná 26, do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění

Žalobce se domáhal ochrany osobnosti proti vydavateli týdeníku [Název] a proti autorovi článku, který v tomto týdeníku vyšel dne 15. září 2003 na str. č. 8, č. xxx týdeníku [Název]. Jako neoprávněný zásah do své osobnostní sféry pak žalobce označil tvrzení „... [část textu článku] ... " a dále „[Část textu článku]" s tím, že obě tato tvrzení žalobce považuje za dotýkající se jeho cti a důstojnosti a za nepravdivá. Žalobce tvrdil, že se nedopustil žádných závažných provinění proti právnímu řádu, má čistý trestní rejstřík, není proti němu zahájeno žádné trestní stíhání, nelze proto o něm hovořit jako o mistru zločinu. O žalobci je tak vyvoláván dojem, že škodí českému kapitálovému trhu, zvláště závažným způsobem porušuje právní řád České republiky, je ohrožena jeho důvěryhodnost jako podnikatele a možnost vést obchodní, případně i soukromoprávní jednání. Domáhal se tedy omluvy v navrženém znění ve smyslu § 13 odst. 1 občanského zákoníku s tím, že tuto omluvu jsou oba žalovaní povinni zveřejnit na str. 3 týdeníku [Název] ve vydání následujícím po nabytí právní moci rozsudku.

Žalovaní učinili nesporným, že označený článek uvedeného dne vyšel včetně článku, který žalobce specifikuje i s údaji napadenými žalobou, a že autorem tohoto článku je druhý žalovaný. Namítali však, že výroky, které žalobce činí předmětem sporu, jsou vytrženy z kontextu jinak velmi krátkého článku, přitom žalobce sám činí nesporným, že stojí za neznámou firmou [Společnost 2], i když jeho jméno ve výpisu z obchodního rejstříku této firmy neprochází. V této souvislosti pak poukazovali na to, že druhý žalobcem označený výrok lze podle kontextu vztáhnout spíše k firmě [Společnost 2], ne jako žalobce osobněji vztáhnout ke své osobě, i když pro nezasvěceného čtenáře toto není jednoznačné. Žalovaní spíše poukazovali na to, že je s podivem, že právě tento výrok žalobce vztahuje na svoji osobu. Jinak poukazovali na to, že se jedná o hodnotící soudy, určitou zkratku, ve které v krátkém článku autor chtěl vyjádřit problematiku neprůhledného počínání skupin typu [Společnost 2] a [Společnost 3]. V této souvislosti pak poukazovali na to, že žalobce je v médiích běžně označován za osobu, která český kapitálový trh v několika případech poškodila, není relevantní, zda má či nemá trestní rejstřík, je známo, že i taková osoba, jako je [Osoba 1], nebyla nikdy odsouzena a možná ani nikdy nebude, přesto je označován za piráta. Žalovaní dále poukazovali na to, že žalobce je známým podnikatelem, působil v oblasti bankovníctví, v [Společnost 4], a. s., [Společnost 5], a. s., [Společnost 6], a. s. a v oblasti kolektivního investování, zejména ve fondech druhé vlny privatizace, v roce 1999 působil jako xxx xxx, stále se nepřímou uchází o veřejné zakázky, byl například jedním

z investorů, kteří zapůjčili společnosti [Společnost 2], a. s. peníze na koupi balíku pohledávek v hodnotě bezmála 40 miliard komu od České konsolidační agentmy.

Žalování v této souvislosti poukazovali na to, jaké výroky a jaká hodnocení, či hodnotící soudy byly v minulosti o žalobci zveřejněny a přitom proti jejich pravdivosti či nepravdivosti se žalobce nikdy nijak neohradil. Rovněž odkazovali na články stejného autora, které vyšly již v Mladé frontě DNES v roce 2002, který po obsahové stránce zejména poukazuje na to, že žalobce sice nikdy nebyl odsouzen, dokonce ani obviněn, ale například Komisí pro cenné papíry byl usvědčen z podílu na machinacích s kurzem akcií a jeho makléři z [Společnost 7] za to dostali pokutu 4 miliony. Žalování tedy navrhovali žalobu zcela zamítnout.

Podle § 13 odst. 1 občanského zákoníku má fyzická osoba právo se zejména domáhat, aby bylo upuštěno od neoprávněných zásahů do práva na ochranu její osobnosti, aby byly odstraněny následky těchto zásahů a aby jim bylo dáno přiměřené zadostiučinění.

Bylo na žalobci, aby prokázal, že žalování jsou původci neoprávněného zásahu, že označený zásah je objektivně způsobilý zasáhnout do jeho občanskoprávní sféry, žalování by se pak zprostil odpovědnosti, pokud by prokázali, že se nejednalo o neoprávněný zásah a že tedy jakákoliv morální satisfakce není na místě.

Především soud dospěl k závěru, že autor článku a zároveň xxx prvního žalovaného [Jméno a Příjmení 2] není ve sporu pasivně legitimován ve smyslu § 420 odst. 2 občanského zákoníku, tedy jako pracovník vydavatele neodpovídá za obsah periodika.

Co se týče vydavatele, objektivně tento i podle tiskového zákona a nesporně v této věci odpovídá za obsah uveřejněných článků. Mezi účastníky bylo rovněž nesporné, že označeného dne uvedený článek vyšel a že obsahuje označené pasáže tak, jak uvedl žalobce v žalobním návrhu.

Z vlastního znění článku soud zjistil, že se jedná o článek, který se fakticky týká tří oblastí kapitálového trhu, první pojednává o nevýhodných smlouvách mezi [Společnost 8] a [Společnost 9], druhá část článku pojednává o hudebních vydavatelstvích zejména v Americe, teprve třetí pasáž, nejkratší ze všech, se týká společnosti [Společnost 2], která zvítězila v soutěži o xxx xxx. V této souvislosti je v článku uvedeno [Část textu článku]. Autor článku dále dovozuje, že si kde kdo lámal hlavu, co má za lubem tentokrát. Hovoří o nominální hodnotě balíku, o ceně, kterou za ní nabídla společnost [Společnost 2] s tím, že se jedná o cenu přemrštěnou, a že tato společnost chce slevu několik set milionů, když na to přišla. S odkazem na to, zda je to možné, článek končí „[Část textu článku]”

V této souvislosti soud dospěl k závěru, že zejména druhý žalobcem označený výrok objektivně nelze stáhnout k jeho osobě. Pokud subjektivně se žalobce domnívá, že se týká jeho, a že to je on, kdo je označen za mistra zločinu, pak ani vlastní znění článku, ani kontext článku, ani právě otazník na konci věty tuto logickou souvislost nedávají. V tomto rozsahu má tedy soud za to, že žalobce neprokázal, že by se jednalo o neoprávněný zásah do jeho osobnostní sféry. Označení za mistra zločinu je pak v každém případě třeba chápat s určitou

nadsázkou, nikoliv že se jedná o zločince ve vlastním slova smyslu, tedy osobu stíhanou či již odsouzenou, z kontextu článku to zcela jednoznačně vyplývá.

Co se týče označení žalobce za [Označení], jedná se o hodnotící úsudek autora článku, který není nepřiměřený co do formy i obsahu vzhledem k informacím, které již od počátku 90. let o žalobci procházejí. V tomto směru soud odkazuje nejen na obsah článků, které specifikovali žalovaní ve svém vyjádření, ale zejména na obsah dopisů, které byly k důkazu předloženy při jednání soudu. Kritika obsažená v článku či hodnocení v tomto směru, že se jedná ze strany žalobce o škůdce ve smyslu nebo ve vztahu k českému kapitálovému trhu, považuje soud za reálně hodnotící úsudek, vzhledem k tomu, že má reálný podklad. To, že žalobce působil ve skupině [Společnost 3], je notoricky známou skutečností, [Osoba 2] označil činnost [Společnost 3] na český kapitálový trh jako za devastující, zejména v období třetí vlny kupónové privatizace s tím, že s důsledky se potýká český kapitálový trh dodnes. Přitom se jednalo o reakci [Osoba 2] na dotaz nejen ohledně finanční skupiny [Společnost 3], ale právě představitelů této skupiny v čele s žalobcem.

Totéž soud zjistil z dopisu, respektive odpovědi [Osoba 3], který rovněž vyjádřil názor, že činnost bývalé finanční skupiny [Společnost 3] českému kapitálovému trhu spíše uškodila, čímž nemínil hodnocení možného porušování zákonů ze strany této skupiny, ale spíše skutečnost, že tato skupina maximálně využila nedokonalosti tehdy platného právního řádu a spíše negativní vliv tak souvisí s tím, že její činnost byla mediálně i jinak prezentována jako jeden ze symbolů této nedokonalosti. Za Komisi pro cenné papíry [Osoba 4], člen prezidia vykonávající funkci předsedy Komise pro cenné papíry, ve své odpovědi na žádost o informace k osobě [Jméno a Příjmení 1] a společnosti [Společnost 3], a. s. prakticky neuvedl hodnotící úsudky, ale naopak vypsál chronologii událostí od založení společnosti [Společnost 3], a. s. v r. 1991 po ovládnutí bank touto společností, propojení s dalšími společnostmi, zejména pak bankovními domy. Poukázal na to, v jakých orgánech společností, pohybujících se na finančním trhu, žalobce byl nebo je, konstatoval, že této osobě, tedy žalobci, nebyla uložena sankce za porušení právních předpisů, oficiálně v orgánech [Společnost 3], a. s. působil krátce, dále uvedl, že [Společnost 3], a. s. byl sankcionován ministerstvem financí pokutou ve výši 200.000,- Kč v roce 1996. Závěrem pouze uvedl, že komise je přesvědčena o tom, že činnost skupiny [Společnost 3], a. s. nepřispěla k posílení důvěryhodnosti českého kapitálového trhu.

Z odpovědi České národní banky na žádost xxx týdeníku [Název] uvedl člen bankovní rady a vrchní ředitel [Osoba 5], že mu nepřísluší hodnotit přínos konkrétní finanční skupiny či jejich představitelů v pověsti českého finančního trhu, následně však zrekapituloval veřejně známá data, včetně uvození, kdo je odpovědný za špatné výsledky činnosti banky. V této souvislosti pak uvedl, že právě skupina [Společnost 3] byla v letech 1993-4 akcionářem [Společnost 5], a. s., od prosince 1995 do zavedení nucené správy v roce 1996 byla přibližně 20% akcionářem [Společnost 4], a. s. a v roce 1996 se stala 90% vlastníkem [Společnost 6], a. s., ve které právě od prosince 1996 byla největším akcionářem [Společnost 4]. Uvedl pak obecně, že pokud banka vykazuje ve své činnosti nedostatky, může být tato skutečnost důvodem k zavedení opatření České národní banky podle zákona o bankách. Vzhledem k tomu, že uvedené banky v následujícím období se dostaly do potíží, odebrala jim Česká národní banka licence. [Společnost 4] je v současné době v likvidaci :1 další dvě banky v konkurzu.

Z obsahu těchto sdělení tedy opět vyplývá, že hodnocení uvedené v článku, které žalobce označil za první tvrzení zasahující do jeho občanskoprávní sféry, je kritikou přiměřenou.

V tomto rozsahu soud tedy neshledal neoprávněný zásah do osobnostní sféry žalobce ani ze strany vydavatele, tedy prvního žalovaného, a proto žalobu zamítl i ve vztahu k němu.

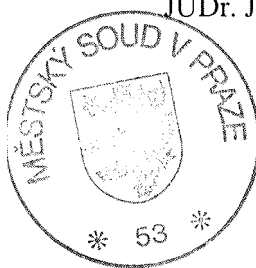
Co se týče vlastně původního druhého žalobního návrhu, i když po obsahové stránce se jedná v podstatě o formu plnění, soud pro úplnost dodává, že i v případě, že by žalobce měl ve věci úspěch, nárok na uveřejnění omluvy na konkrétní straně týdeníku, jak je uvedeno v návrhu, nekoresponduje s občanským zákoníkem a § 13 jako formou satisfakce. Tento nárok by mohl být opřen pouze o tiskový zákon, ale předmětem tohoto sporu žaloba na uveřejnění tiskové odpovědi není.

Ze shora uvedených důvodů soud tedy žalobu zcela zamítl a o náhradě nákladů řízení mezi účastníky navzájem rozhodl dle § 142 odst. 1 občanského soudního řádu, když žalovaní měli ve věci plný úspěch a náleží jim právo na náhradu nákladů řízení za zastoupení advokátem. Advokátovi pak náleží paušální odměna 6.200,- Kč, zvýšená o 20% dle § 17, vše dle vyhl. č. 484/2000 Sb., a dále za tři vykázané úkony paušální náhrada nákladů po 75,- Kč dle vyhl. č. 177/1996 Sb.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **I z e** podat odvolání do patnácti dnů ode dne doručení k Vrchnímu soudu v Praze prostřednictvím soudu zdejšího.

V Praze dne 24. listopadu 2004

JUDr. Jaroslava Lobotková
soudce

/
Za správnost vyhotovení:
V. M.

